

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Narodni shod Notranjcev v Postojini.

„Prijatelj, tacega shoda pa ne spravimo kmalu vkup, in to ne samo pri nas, nego daleč preko meje naše ne!“ mi trdi mož, ki je mnogo slišal in videl v življenji, ozirajoč se pred odpretjem shoda po prostranej dvorani „Narodna hiša“ v Postojini zadnjo nedeljo 20. t. m. Tudi, toliko in takšnih zavednih in naobraženih možakov ne gledaš lahko vkup iz dveh glavarstev na deželi! Velemoži, župani in njihovi svetovalci, duhovni, učitelji, trgovci, obrtniki, kmetovalci in zasobni uradniki — in teh vseh bilo je gotovo nad osemdeset! Ali kaj samo bilo!? Vsako besedo pri shodu spremljevali so z razumom in interesom, da le kaj!

In to daje shodužno vrednost, ker ni bila naročena mašina.

Pa čuj, kolikor mogoče v kratkem, njegov začetek in častni zvršetak!

G. državni poslanec A. Obreza prične: „Veseli me, slovenski zaupni možje, da ste se zbrali v takšnem številu na moje vabilo. O dveh rečeh se moramo tu posvetovati: o reprezentaciji na cesarjev dan v Logatci, pa o prihodnjih volitvah za deželni zbor. Kako in kaj, povedal bode predsednik vaš, ki si ga blagovolite izbrati.“

Na predlog g. Gruntarja odda se to častno mesto gospodu Obrezi, in ta izbere zapisnikarja poleg sebe.

Prva točka dnevnega reda izvrši se dostojno in kratko, kakor se samo po sebi ume o taci rečeh pri vedno zvestem in udanem Slovenu. Odobril se je predlog g. zapisnikarja, katerega so več ali manj popolnjevali in podpirali gg. Gruntar, dr. Vošnjak, Brodnik, Pogačnik, Obreza: Logaški županstvu v zvezi s tamošnjim slavnostnim odborom skrbiti, da se župani in svetovalci in sploh vsa društva logaškega pa postojinskega okraja primerno udeležijo.

cesarjevega prihoda v Logatec dne 15. julija ter izrazé Nj. Veličanstvu staro slovensko udanost in nerazrušljivo zvestobo.

In tako je prav! Trenutek v Logatci je važen in redek, kajti vse svoje narodne pravice moramo zahvaliti več ali manj pravičnej naši kroni, zatorej izviraj hvaležna izjava zato burno iz hvaležnega naroda našega!

In gg. župana Logaška, Mulej in Milavec, bosta gotovo pošteno predlog razsnovala!

No, pri drugej točki „pogovor o kandidatih deželnega zbora“ smo se pa dolgo, dolgo mudili. Ali koj tukaj povem, da je bila debata razumna, stvarna, poučljiva in dosti mirna, da se je marsikaj razjasnilo in izčistilo mej nami.

G. prvosednik Obreza opomni na volitve in njihovo imenitnost, poudarja, da je potreba povsod vodila, reda in discipline, ki dokazuje le zrelost državljanov. Lehko ima vsak svoje mnenje in svojo sodbo, ali to je treba s posvetom v soglasje spraviti z občinim narodnim interesom. Dva kandidata za občine in jednega za mesta nam je imenovati. Večina nas bode najbrže ob času volila. Torej ima naše zborovanje le tedaj pomen, ako s sklepi danes prevzame dolžnost, da dela mej narodom in agitira ter voli po njih! Najprej pa želita naša stara poslanca gg. dr. Vošnjak in dr. Zarnik položiti račun o svojem delovanji v deželnem zboru zadnje sešije. (Dobro!)

G. dr. Zarnik stopi pred nas in obriše z le njemu lastno in neprekosljivo zgovornostjo delovanje in stališče narodnih poslancev v „Vesteneckovem“ deželnem zboru:

„Naše delo je res obče negativno in brezuspešno na videz, kajti z vsemi silami braniti smo morali našo narodnost in jezik svoj. Gospodujočemu tujcu in prigoljufanej večini je bila jedina svrha, germanizirati in delati most nemški preko Adrije.

Zatorej je vso skrb pa pozornost obračala na šolo. Avtonomija, narodno blagostanje, — to jej je bila deveta briga... Treba je datispet deželi, kar je deželnega in občinam, kar je njihovega, kajti te plačujejo šole, učitelje, ceste, zavode in blaznico, katera bi mogla shraniti marsikaterega našega nenaravnega nasprotnika itd. Teško je hvaliti sebe. Ali vest imam čisto, da sem branil korist svojih volilcev posebe in naroda vobče, kar le mogoče. In „ultra posse nemo tenetur“! (Živio, dobro!)

Za g. dr. Zarnikom govori g. dr. Vošnjak, ki je že osivel v trdem boji za našo dosledno in materialno blagost. Njegova beseda je mirna, priprosta in jasna!

„5% so naši tlačitelji zastopali. S temi procenti so pestili in teptali brezobzirno vse, vse koristi in pravice naše. Jaz kot jedini odbornik naroden v deželnem odboru vem, kako je oddajala ponarejena večina službe svojim pristašem. Zatorej izrečem sveto, da bom po istem načelu — a to opravičeno in postavno v imenu 95% — če sedim še v odboru, oddajal pri službah svoj glas le odločno in zanesljivo narodnim ljudem, bodi uradnik, učitelj ali sluga. — Opustimo jedenkrat tiste slovenske ozire, — in bodimo tudi trdi in odločni kakor Nemci! (Živio!) V narodnem oziru smo že precej daleč. In če se nam posreči sestava deželnega zbora, kakor ga želimo, potem se prične delovanje za materialno blagost dežele. — Naloga naša bode, marsikaj prisiljenega in kvarnega prejšnjih gospodarjev odstraniti, dalje skrbeti za obrtniške šole, za kmetijsko šolo, v katerej naj se poučujejo sinovi posestnikov, da ostanejo v deželi. Hipotekarni dolgovi so neznosni, treba je deželne banke, tako rekoč druge gruntne odveze; cestne raz-

LISTEK.

Stari Gud.

Osetska legenda Vsevoloda Solovjeva. — Preložil Kmetov. (Konec.)

V gorah razsajala je burja. Sneg padal je v debelih mačicah in zastiljal gole skale in cvetoče pašnike. Rumeno listje padalo je z drevja in grmovja. Nastopala je zima. Oseti zapirali so se v svojih kočah. Nina ni več hodila v gore, zanesene s snegom. Gudu bilo je težavneje videti jo.

No, zato videl jo je dostikrat Sasiko, še večkrat nego doslé, in ljubezen njuna ni oslabevala, marveč nasprotno, rastla je z vsako uro. Že vsa vas znala je za to ljubezen, že vsi govorili so o bližnji svatbi krasotice Nine.

Stari Gud prišel je iz sebe: njemu ni se posrečilo ugonobiti Sasiko, ni se mu posrečilo pozabiti nehvaležne Nine, kakor tudi je sedaj to želel.

„Ona ne bode njegova žena!“ sklenil je on, ter ju samo od daleč opazoval, pričakovaje ugodnega slučaja.

Takov slučaj ni pustil dolgo na-se čakati. Nekdaj ostala sta naša zaljubljenca sama v koči. Zaprla sta krepko duri in uverjena, da ju nihče ne more motiti, spustila sta se v najnežnejši pogovor. Sedaj reševala sta poslednja vprašanja: kako in kedaj naj bode svatba. Njuni roditelji neso imeli ničesar proti njihovemu zedinjenju; vse zlagalo se je zanja na najprijetnejši način.

Sasiko obetal je Nini, da jo bode vse življenje krepko ljubil, da bode delal za njo in nikoli dopustil, da bi ona v čem trpela nedostatek. No Nina o nedostatku še mislila ni.

On je z njo, on ne bode je nikdar zapustil — česa hoče še več!?

Vender pa ga je prosila zakleti se, da nikdar ne bode vzel druge žene, če tudi bi se njegovo imetje čez nekoliko let toliko pomnožilo, da bi si mogel dovoliti tako potrato.

Sasiko pogledal je nanjo. Nikoli še ni bila tako lepa, kakor to jutro.

On spomnil se je vseh mladih deklet cele vasi, vseh, katere je kedaj videl — in zaključil, da vse one vkupe vzete ne veljajo njenega mazinca. Zato se je ne dolgo premišljeval in od vsega srca za-

klel, da še pogledal nikoli ne bo druge ženske, naj bode tudi knežja hči.

Nina objela ga je krepko, skrila na njegove prsi svojo glavo. On pokrival je s poljubi njene goste lase, njeno čelo, njeni nežni lici.

Bila sta uverjena, da ju nihče ne vidi — toda motila sta se.

Stari Gud videl je vse in ni mogel več prenesti tega prizora.

Nekak stok, nekaj krik zlobne radosti iztrgal se je iz mogočnih njegovih prsi in je zabobnel po gorah tako, da so se zazibale smreke in otresele sneg raz svojih vej. Stari Gud zgrabil je ogromno snežno gručo in jo na vso moč zagnal na kočo, v kateri sta se milovala Nina in Sasiko.

* * *

Od vseh strani zavalilo je kočo s snegom. Priti iz nje bilo je nemogoče, trebalo je vsaj dva — tri dni delati, da jo od zvonaj očistijo in prekopljejo pot do duri.

Nina in Sasiko slišala sta zamolkli udar in menila, da se strop udara nad njima. No strop ni se udrl, samo nastala je podzemeljska tema — in tu spoznala sta, kaj se je zgodilo.

mere treba je uravnati; nepravilni volilni red treba je predelati, občinsko postavo popraviti in olajšati, „prosto“ žentev omejiti (dobro!). Šolske priklade bode dosti olajšal poludnevni pouk in nam v omiki nič škodil itd.

Jaz položim dobro vestjo svoj mandat v roke volilcev. —

Na predlog g. Obreze se živim ploskom izrazi zahvala vrlima poslancema g. dr. Vošnjaku pa gosp. dr. Zarniku.

Na to se seja malo pretrga, da se shod mej seboj pomeni o prihodnih nasvetih in sklepih.

Kmalu pozvoni g. predsednik in dovoli besedo g. zapisnikarju. „Možje slovenski, v konstitucionalnem življenji je sploh pravilo, da se poslancu, kateremu se izkaže zaupanje, pusti in ponuja toliko časa mesto, dokler bi principijalno važnega uzroka proti njemu, ali dokler sam ne odstopi. Naravno se drži tega pravila tudi centralni volilni odbor naš. No, potrebo in kompetenco tega odbora mi gotovo ne more nihče oporekati. — Ali imamo mi kakšen ugovor v bistvu proti našima poslancema? Na robe ravno! Kdor pozna naše narodno gibanje in delovanje zadnjih dvajset let, ve, da je vsaka borba, vsak uspeh tesno združen z imenom dr. Vošnjaka. Srce, glavo, roke in premoženje posvetil je jedino blagosti naroda. In kdo je dr. Zarnik!? No, brez njega se niti deželnega zbora misliti ne moremo! To bode dosti.

Notranjska se ponša s posebno politično zrelostjo. In to je dokumentirala, voleča takšna moža za poslanca. Ali hoče omadeževati to lice pred svetom, zdaj ko se „jasne vremena“, ko je bolj neg, prej potreba skušenih voditeljev?

Res so glasi posamezniki, da bi se premenilo tako ali tako. Ali zdaj vemo, kaj imamo in kaj lahko terjamo in od koga. Povejte svoje težnje, zantevajte! Z hem prihodnjega zbora bode mogoče, kar do zdaj ni bilo mogoče.

Poslanstvo ni mala niti ni hvaležna reč. Ne domišljajmo si osobno biti veliki, na zadaje nima biti kdo majhen. . . .

Moj odločen predlog in jedino naraven po ravno izjavljenej zahvali je leta: Naša stara poslanca g. dr. Vošnjak in dr. Zarnik bodita i naša nova — torej naša kandidata za občine Notranjske. (Dobro.) (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje deželo.

V Ljubljani 22. maja.

Zasedanje **deželnih zborov** pričelo se je včerajšnji dan z otvorenjem nižje-avstrijskega deželnega zbora. Pričetni govor deželnega maršala barona Felder-ja izražal je samo čute dynastične zvestobe ter ni imel nobene politične izjave. Prva seja upotrebila se je za samo konstituiranje. — Bivši dunjski župan, dr. Newald, odložil je svoj mandat kot deželni poslanec za okraj Alsergrund.

— Zavalena sva s snegom! zaseptalo je dekle.

— Da, kaj tedaj?! odgovoril je veselo Sasiko — tem bolj. Sva sama in mnogo časa bode prešlo, da odkopljejo sneg in odpro duri. Sedaj sva sama! . . .

On stisnil je krepko k sebi nevesto.

— Ali jaz hočem tebe videti, šeptal je on, — jaz hočem se radovati tvoje krasote! Da, glej, tudi roki postajeta ti mrzli. . . .

Zanetil je ogenj. In ne jedno uro presedela sta pred tem ognjem, prepuščaje se svojim sanjarijam in ne zapazeč časa.

Nazadnje vzdramil ju je vender-le glad.

— Kaj bova pa jedla? dejal je najedenkrat Sasiko.

— Postoj, moj mili, poiščem, nemara kaj najdem, — odgovorila mu je ustajaje Nina.

Ona našla je dve skorjici in majhen košček sira.

Zaljubljenca utolažila sta glad ter se zopet prepustila svojim sanjarijam in razgovorom, ter zopet ne zapazala časa.

Toda čas je mineval. Prošel je dan, pričel se je drugi. Glad mučil je oba, Sasiko in Nino, a jesti

V današnji dan povabil je **dr. Tonner** svoje volilce Melniškega okraja k shodu, kjer jim bode poročal o svojem delovanju in opravičil svoje glasovanje za šolsko novelo. V dotičnem povabilu pravi dr. Tonner, da ko bi bil takoj ubogal na prvi poziv ter odložil svoj mandat, bi se bil sam obsojal ter odhajal kot obtoženec, kateremu se ni privoščil za govor ter se še celo zaslislal ni. Ker pa ima zavest pošteno izpolnjene dolžnosti, hoče prej, nego se udá rešenemu nagovoru, razložiti nagibe, kateri so njega kakor tudi druge svobodnomisleče poslance napotili, da so glasovali za preuredbo šolske postave.

Povodom predstojetih **galiških** deželno zbor-skih volitev bil je v nedeljo v Lvovu volilni shod, kojega so se udeležili tudi Hausner in drugi državni poslanci. Romanowicz sklicaval se je v svojem dopisu iz Krakova na svoje izjave v prejšnjih shodih ter je vnovič naznanil svojo kandidaturo. — Dr. Smolka poročal je o svojem delovanju v deželnem zboru in odboru in je zatrjeval, da se bode želja zborova glede galiških železnic in premeščenja njih upraviteljstva v Lvov skoro uresničila, ravno tako tudi pričetek regulovanja rek po Galiciji. Odgovoreč na neko interpelacijo, dejal je dr. Smolka, da vzlic priporočilu Fischhofa ni podpiral kandidature dr. Blocha za državni zbor. — Tretji poslanec Lvovski, Euzebiusz Czerkawski, je poudarjal, da si je znal doslej gališki deželni zbor kljubu vsem prizadevanjem nasprotnikov ohraniti političen značaj, kar bo storil tudi za naprej. — Četrty poslanec, dr. Goldmann, je govoril o razmerah kljub deželnemu zboru. — Urednik „Dziennika Polskega“, Rewakowicz, omenjal je z obžalovanjem posebnosti organizacije poljskega centralnega volilnega odbora, kateri omogoči, da zlahči (plemič) gališke volilce kar majorizirajo. To ravnanje da je že zdavna zgubilo značaj svobodne volitve ter da se bodo s časom poslanci kar imenovali. E. Czerkawski odgovori, da bi bilo treba, ako se hoče ogniti merodajnemu uplivu poljske zlahte, preurediti ves volilni red, kar pa bi prizadelo mnogo težav.

Vnanaje države.

Odsek za kronanje **ruskega** carja imel je včeraj generalno vajo v ceremonijelu. Dvor sprejemal je včeraj obiske velikih knezov in dostojanstvenikov. Državni svetnik Vaganov peljal je nemške in angleške korespondente v Kremij, kjer jim je vse razkazal. Časnikarji bodo imeli pristop k vsem slavnostim, celo h kronanju, ampak ondušaj zaradi pomanjkanja prostora samo po jeden iz vsake države. Sploh se trudi Vaganov na vse strani, da jim olajša njihov posel. — „N. Fr. Pr.“ poroča sledečo vsebino carjeve proklamacije ob kronanju: „Najsvetlejši, najprezvišenejši veliki gospodar in car Aleksander Aleksandrovič, nastopivši podedovani prestol ruske države in z njim neločljivo združena prestola carstva Poljskega in velike kneževine Finske, vzgledovaje se na zelo bogaboječih vladarjih, njegovih pradedih, izvolil je zaukazati: Najsvetejše kronanje nj. carskega veličanstva in sveto maziljenje ima se z božjo pomočjo vršiti v dan . . . maja, in ti sveti čini raztezali se bodo tudi na njegovo sopruško, veliko carico Marijo Feodorovno. Ta slovesnost naznanja se s tem vsem vernim podanikom, da mogó v izvoljeni dan pošiljati k kralju vseh kraljev svoje iskrene molitve: On naj blagovoli v svoji neizmerni milosti blagosloviti vladu nj. veličanstva ter utrditi mir in red v sveto slavo sebi in v nerazrušljiv blagostan in razvoj države.“

ni bilo ničesar več — od dveh skorjic in sira ni ostalo drobtinice. Od začetka berila sta se krepko z gladom, no s časom jel ju je on premagovati.

Tolažila sta drug drugega, ponavljaje:

„Sedaj-le, vsak čas naji odkopljejo.“

Ure so tekale. In dasiravno se jima je dozdevalo, da slišita ne daleč glasove, snežna gruča bila je le kakor doslej krepko pritisnena k durim in malim oknom. Sedaj nesta več govorila o vzajemni ljubezni, nesta se več dobrikala drug drugemu, celó zapazala nesta več drug drugega, ampak sedela sta vsak v drugem kotu kočé ter samo željno prisluščkavala, samo čakala s srčnim zamiranjem.

A glad mučil ju je vedno bolj in bolj. Oba, Sasiko in Nina, čutila sta strašno slabost, katera je rastla z vsakim trenutkom. Nina ni več izdržala in jela bridko plakati.

Prošel je še jeden dan, nastopil je čvrti njunega zavora pod snegom. Upitje razdvajanja razlegalo se je po koči. Nina, popolaoma onemogla, ležala je na volneni plahti, stokala in vila roki. Sasiko metal se je, kakor divja zver, iz kota v kot. Na ogen je še podkladal, da ni ugasnil; no ne gledé na najskrbnejše preiskovanje se v koči ni našlo ni-

V soboto dobil je **italijanski** premier Depretis v komori sijajno zadoščenje in zaupnico. S 348 proti 29 glasom skrajne levice odobraval so poslanci vnanjo in notranjo politiko vlade ter ob jednom tudi pridružitev Italije k avstrijsko-nemški zvezi. Seja se je bila pričela z ostrimi govori ministrov Baccarini in Zanardelli, katera oba sta odločno poudarjala svojo solidarnost z levico ter odbijala somišljenje z desnico. Drugi je dejal, da raji popusti svoje mesto, kakor da bi zgubil zaupanje svojih prijateljev ter ne bi smel več reči, da je minister iz liberalne levice. Mej njim in Depretisom je bila razlika mnenj samo leta 1878. in sicer pri vprašanji, da-li ima izvrševalna oblast pravico razpuščati politična društva ali ne; te razlike pa zdaj ni več. Govornik priznava, da mnogo članov desnice lahko prestopi k leviči, desnica pa in levica da ne morete nikdar biti jedna sama stranka. Depretis je dejal, da nikdar ni mislil na to, da bi izstopil iz levice. Tu se gre le za to, da se ustvari jednako misleča močna večina, katera naj bi ga podpirala v izvrševanju njegovega programa. Nasproti izjavi Nicotere imenuje Depretis obrekovalno izmišljotino, da bi bila vlada prej kaj vedela o nameravanji Oberdanka, nego je bil zasačen. Vlada da bode uvaževala število glasov pri svoji določbi. Ona hoče izvršiti svoj program in nema pravice odbijati pomoči ljudij, kateri jo brez-pogojno podpirajo. — Na te besede vršilo se je gori naznačeno glasovanje.

Binkostne počitnice **angleškega** parlamenta so pri kraju. Včeraj sešla se je spodnja zbornica poslancev, danes pa prične gospodarska zbornica svoja posvetovanja. Jedna iz p. interpelacij opozicije bode se bavila z južnoafriškim vprašanjem, ki postaja od dne do dne t. ž. važnejše. Razpor mej papeško kurijo in irsko narodno stranko je vedno ostreji. Od vseh strani prihajajo irski protesti proti obnašanju papeža, katero se stavi v ozko dotiko z vprašanjem angleškega zastopstva v Vatikanu. Dosedanji začasni zastopnik Anglije v Vatikanu, Mr. Errington, obljubl je baje papežu, da se bode imenoval stalni oficijalni agent Anglije, ako bode papež odločno grajal irsko gibanje. „Standard“ izveda iz Rima, da je nj svetost Leo XIII. zelo razsrjen nad izzivajočim vedenjem irske lige ter da misli svojim prvim opominjajočim pismom dodati še posebne prijazne, a zelo energične opomine do irskih škofov.

Dopisi.

Iz Vipave 20. maja. [Izv. dop.] Veselo smo tudi v naši dolini pozdravili razpust dež. zbora, kajti le predlogo je gospodovala umetno skrpana, slov. narodu protivna večina, ter zavirala kjer in kolikor je mogla razvoj milega naroda. Da, vsak zavedni Slovenec iz celega srca vzdihnil je: Hvala Bogu! da smo rešeni more, ki nas je mnogo let tlačila.

Da ni bilo našim narodnim poslancem mogoče kaj posebnega v korist naroda storiti, ume se samo ob sebi, kajti mnogi, skoraj vsaki še tako pravično utemeljeni predlog, pokopala je ošabna večina. A zdaj, ako se složnost in previdnost slov. volilcev obistini — v kar Bog pomozi — bode drugače. — Zatorej na noge vipavski i idrijski volilci, izberite si značajnega nesebičnega domoljuba, z jedno besedo **celega** moža, kateremu bo v resnici mar

česar užitnega. Glad trgal mu je osrčje. Oči so mu upadle, obdala jih je višnjevo in gorele so mu nekeko nenaravno in zlobno.

— Jaz umiram! stokala je Nina, gledoč na Sasiko s prosečim in breznadnim pogledom.

No ni ljubezni, ni sočutja ni vzbudil v njem ta slabi glas krasotice.

On ustavil se je pred njo, oči lesketale so se mu strašno ustaviši se na njeni okrogli rami, gledoč iz-za razparanega vrata srajce, katero je v obupanji na sebi trgala. Na jedenkrat skloni se nad njo, objame krepko njeni stan, se pritisne k tej rami in — zasadi vánjo na vso moč svoje zobe.

Nina zakričala je obupno in skoraj zgubila zavest. No v tem trenutku začujejo se pri durih glasovi. Duri se razpahnejo in vanje vlije se potok sveta, potok svežega zimnega vzduha.

S trdom odtrgali so Sasiko od Nine. Nasitili in napojili so nesrečnega. Prišla sta k sebi. Nini prevézali so ramo; jeli so jo razpraševati, no dolgo časa nesta mogla ničesar odgovarjati. Samo zdaj pa zdaj pogledovala sta drug na drugega in koj zopet obračala oči strani.

Ljubezen, katere je bilo videti, da ne bo konca,

korist našega ubogega ljudstva. Kar se našega združenega okraja tiče, smemo ponosni biti in radostno pripoznamo, da smo v zadnjem i pred zadnjem deželnem zboru takega zastopnika v poslancu gosp. Mateji Lavrenčiči imeli, ker za kar je bil on naprošen, izpolnil je vestno; to posebno vedó volilci Žirovskega okraja, kateremu se je velika svota za izdelovanje vozne ceste naklonila.

Dasiravno pa ni zamogel pri dosedanji, našemu narodu nasprotni večini dež. zbora vse ali kaj posebnega doseči — kar tudi noben drugi slovenski poslanec ni dosegel — vendar pa se je v odseku vestno potezal za blagor vseh svojih volilnih krajev.

Težko je v takem položaji vsako delovanje, ali naš vrli dosedanji poslanec postopal in potezal se je vestno; tedaj volilci idrijskega okraja prihranite si še za naprej tega pravega moža.

Vipavci! vi pa se spominjajte, da je dosedanji poslanec s pripomočjo družih gospodov izposloval to, da je visoka vlada dovolila na tisoče forintov za regulovanje hudournika Bele, in da so dotične svote našemu bornemu ljudstvu v najrevnejšem času bile v podporo in potreben zaslužek. Dragi vipavski rojak, poglej v obravnave deželnega zbora dne 7. oktobra 1882, bral bodeš črno na belem, kako uspešno se je naš vrli poslanec trudil in s svojo uljudnostjo celo na nasprotne poslance uplival, da se mu je posrečilo, — rečem v posebno priznanje zaslug: da posrečilo — da se je Vipavske občini od slav. dež. zbora posojenih 1100 gld. odpisalo.

Zatorej še jedenkrat: volilci na noge in resno delo, izberite si moža iz **svoje srede**, g. Mateja Lavrenčiča — ter jednoglasno dokažite, da se strinjate z možkim značajem njegovim, moža, kateri je v hudih pritiskih vedno za narod neustrašljivo stal, volite ga še za naprej z vsemi glasovi, ne dajte se zapeljati po nikomur, ki bi krog vas tihotapil, kajti očitna resnica je, da na može narodnokatoliškega značaja se sme narod najbolj zanašati v svesti si, da taki možje ga ne bodo ukanili.

Gospodje župani podvizajte se torej, ker kakor znano, pred durmi so nove volitve, ter snidite in pogovorite se mej seboj, držite se in poučite ljudstvo, da naj vlada nepremakljiva jedinstvo, katera naj nam bode vedno kot biser neoskrunjen, da ostanemo složni in ne cepimo glasov ravno sedaj, ko se nemamo upirati sovragom nasprotnega tabora. Čim bliže je volitev jednoglasju, tem častnejša za Vas.

—t—

Iz Skrilovice pri Laščah 19. maja.
[Izv. dop.]

„Dvorska Vas in Skrilovica
Z burovžem naprej žvenklja;
Tam se s plohom tré pravica,
Tam županstvo je doma.“

Tako nekako smo brundali to zabavljico, katero je bil dobro znani Srobočan prvemu dvorskemu strast, v kateri sta živela in dihala — izginila je za vselej. Sedaj čutila sta drug k drugemu samo mrzenje, samo sovraštvo...

A tam, v gorni višini, razlegal se je neudržni, besni hohot starega Guda. In od tega hohota trgale so se grude kamenja od gor in se valile v dolino...

* * *

„Vidite, kako se smeje naš mogočni Gud!“ — dodaja navadno stari svet, pripovedujoč to legendo.

„A kaj je bilo z Nino?“ povprašujejo ga pazljivi poslušalci.

„Z Nino?“

On povese oči in vidi se mu na obrazu, da nečesar ne ve dobro.

„Kdo to zna! Jaz sam povpraševal sem o njej pokojnega deda, no tudi on mi ničesar vernega o njej ni povedal. No babica, ta me je uverjala, da je krasotica Nina spomladi, ko je skopnel sneg in so se trate pokrile z zelenjavo — šla v gore in se nič več ne vrnila. Gotovo dosegel je Gud svoj namen — zvalil jo je na svojo vršino. A kaj se je zgodilo z njo v njegovem kristalnem gradu, o tem, kdo naj nam pove?! Povedal bi orel, če bi znal govoriti — pa tudi orel brž ko ne še nikoli ni priletel do bivališča starega Guda...“

županu na čast zložil, že tedaj, ko smo še po skrilovskih pašnikih kozolce prevračali. A da bodo kdaj možje, ki stoje občini na čelu, silo delali starim svojim kostem, se mi ni sanjalo. Pa kaj čemo: Dvorska Vas hoče le še vedno burovž nositi v naši občini. Jeza drma človeka, ko premišlja naše občinske zadeve in posebno vsemogočnost našega župana in občinskega odbora, in prisiljen sem dregniti v sršenovo gnezdo, morda pomaga.

Občina Dvorska Vas je sklenjena z našo, t. j. Št. Gregorsko; župan pa rezidira že mnogo let v Dvorski Vasi, kar še ni smrten greh. V avgustu preteklega leta pa je minola triletna doba županstva in občinskega odbora, v katerem se šopiri mej 18 odborniki nad dve tretjini samih dvorskih velikašev — boterčkov, ujčekov in družih tacih — čekov županovih. Ti pa ukrenejo, kar jim ljubo, da je le njim na korist. Za občino pa se stori manj kot nič; čemu pa tudi: vsak zase, Bog pa za vse! Občinska pota so taka, da bi si človek kmalu noge in vrat polomil hodeč po njih. Kolikrat vpraša kak stranec, ki ga osoda mej naše kopice zanese: „Za božjo voljo! kakošnega župana pa imate?“ I nu! Župan je Tone Javanc, pred leti posestnik, sedaj pa živi svoje stare dni na — kotu. A pota so zanj dobra, pa bi ne bila za nas, ki venter nismo župani. Kako radi hodijo g. župan po teh udratih in vratolomnih potih! Pa saj vedó, da ni — zastoj. To je pa tudi dovolj, da se le možnjček malo otešča, kaj hočemo več od dobrega župana! Kam pa sicer zginejo občinske doklade, katerih plačujemo 15% od davkov? Se to porabi vse za potrebe župana in boterčkov njegovih? Aj, tužna Bosna!

Kako smo se veselili volitev, ker vsak je želel imeti župana, ki bi mu bila občina v skrbi! Pa — šment ga „pogruntaj!“ — od vsemožnega župana pride ukaz, da se volitve ustavijo, kajti „tam gori pri Sv. Gregori“ se je oglasil glas upijočega v puščavi, da naj se volitev udeleži, kdor more, da ne bodo sami Dvorjani širokohlačili v občinskem odboru. Hém, ljubi g. fajmošter „tam gori“, zakaj ste agitirali, da je vas g. župan celo tožil šel zaradi tega k okrajnemu glavarstvu, pa — abilit z dolzim nosom. Mar bi bili pustili, da g. župan še dalje burovž nosi!

In volitev ni bilo! Dasi smo se pritožili na deželni odbor zoper svojevoljno ravnanje našega paše, vendar ni še nič rešenega in volitev le ni. Da, te volitve! Da bi se bile vršile, bilo bi odklenkalo g. županu; kako pa tudi ne? Koliko pa je tacih županov, ki nimajo svojega premoženja, ampak so le na — kotičku? Kako naj taki garantirajo za občinsko premoženje, ki je imajo v rokah? In mi? Plati na novo, ako „ga náj“. A župan se hoče le obdržati na tronu svoje milosti, kakor laščec v koži; saj so pa tudi največje sladkosti tega življenja v županstvu.

Da bi se stvar bolj zavlekla in bi njih milost še dalj vladala, so g. župan in kompanija njegova delovati začeli na to, da bi se odcepila Dvorska občina od Št. Gregorske ter se pridružila sosednji v Laščah, ker ako oni ne vladajo, pa kličejo, kakor otroci pri igri: „pa se ne grem!“ — No, mi bi z veseljem bilje zatrobili za njimi; pa niti večina njihovega mesta ni za to, niti se ne vé, kaj bi dejali Laščanje. — Zdi se mi, kakor da bi bilo naše županstvo iz devete dežele doma, kamor naj bi se kmalu zopet pobralo po želji vse občine.

G. župana bi pa le še hotel vprašati: Doklej gospod, o doklej? Kako bi vi vse razveselili, ko bi brž ko brž zapustili pot dvorske pravice ter bi šli na svoj — kot. Ali vas bode le sila primorala od povedati se prestolu? Odgovora pričakuje radovedna vsa občina.

Dregún.

Iz Sežane 21. maja [Izv. dop.] Deželno-zborske volitve imamo i mi na Krasu pred durmi. Kras t. j. Sežansko okrajno glavarstvo voli v kmetске skupščini dva zastopnika, a do sedaj se ne pojavlja oficijalno še nikakoršen kandidat. Kateri in koliko se jih bode oglasilo in — kdo bode izvoljen, odločila nam bode prihodnost v kratkem; samo da bi ne bil kak mogotec izvoljen. —

Kakor so se Kranjcem vsled cesarskega pa-

tenta od 11. t. m. vremena zjasnila, prav tako nas je gornje Kraševce razveselil in nam okrasil lepe binkošne praznike gosp. minister Pražák in vodja pravosodja z imenovanjem recte premeščenjem c. kr. kotarskega sodca v Vodnjanu, obče priljubljenega gosp. Bogdana Ternovca v Sežano.

S tem imenovanjem bode zadobilo Sežansko okrajno sodišče vse drugo lice, ne bode več, kakor je pred nekaj časom „Edinost“ poročala —: „Pojte ga vanu“. Gosp. Ternovec, iskren rodoljub, je naše gore list in upamo, da bode kakor preje deloval za ubogo ljudstvo, ki gospoda dan na dan težko pričakuje. Bog živi ga mnoga leta!

—n—

Domače stvari.

— (Pogreb knezoškofa Vidmarja) vršil se je včeraj dopoldne od 9. do 12. ure in smelo se trdi, da že dolgo ni bilo toliko in tako odičnega občinstva v Kranji. Razen treh knezoškofov: sekovskega, lavantskega in ljubljanskega, bila sta dva korarja iz Trsta, dva iz Gorice, od ljubljanskih pa gg. Gogala, Jeran, Zamejec in Premsterstein in nad 100 duhovnov. Izmej posvetne gospode: dež. predsednik Winkler, deželni glavar grof Taurin, župan Grasselli itd.

— (Odbor Matice Slovenske) je imel svojo zadnjo sejo 17. t. m. Udeležili so se je g. predsednik Grasselli in odborniki gg. dr. Jarz, Levec, Marn, Pleteršnik, Praprotnik, Robič, Senekovič, Šuklje, Tomšič, Zupančič in dr. Zupanec. — Odbor je ukrenil, da se podoba Miklošičeva, katero je izvršno radiral bakrorezec g. Frank pod vodstvom g. prof. Sonnenleiterja na Dunaji, dá tiskati dunajskemu društvu „Gesellschaft für die vervielfältigende Kunst“ na kitajskem papirji. Podoba se priloži Matičinemu letopisu; tiskala se bode pa na Dunaji, ker je to najceneje. Prof. Sonnenleiterju se izreče pismena zahvala. — „Lovčevi zapiski“, katerih prvi del je dotiskan, stojé Matico nad 520 gld. in določi se knjigi cena po 50 kr. — Nadalje sklene odbor Matičinim poverjenikom tudi za leto 1883. poslati upisne pole ter gg. poverjenike naprositi, da poberó doneske za leto 1883, ker nihče ne prejme „Spomenika“, kdor za to leto ne plača letnega doneska.

— (Blagoslovljenje zastave požarne brambе v Šmariji.) Dež, ki je naletaval v nedeljo zjutraj, oblačno nebo in nenavadno hladno vreme bilo je tej slavnosti in veselici precej na kvar, kajti pri ugodnem vremenu vršila bi se bila v velikih dimenzijah. A dasi nebo ni bilo milo, je bila vendar udeležba mnogobrojna, od blizu in od daleč prihitelo je izdatno število narodnjakov in prijateljev vrle požarne brambе v Šmariji. Iz Ljubljane prišlo je mej drugimi 27 Sokolov, katere so v Škofljici pozdravile zale dekleta in po jako krepkem in prisrčnem nagovoru obdarile z venci in šopki. V Šmariji bilo je vse polno občinstva, šolska mladež z zastavo bila je nastavljena ob cesti na obeh straneh, in topiči so, kakor poprej na Lavrici in v Škofljici, gromč pozdravljali prišlece in krasno zastavo, katere bil je kum g. dr. K. Ahačič iz Ljubljane, kumica pa gospa Marija Rozmanova, trgovka v Šmariji. Sledaja podarila je krasen belosvileni trak z zlatovezenim napisom „Naprej!“ Ko je g. dekan Drobnič zastavo blagoslovil, prijel je kum g. dr. Ahačič prapor v roke in v izvrstnem in krepkem govoru razlagal pomen zastave, katero je potem slovesno izročil starosti požarne brambе. Iz Šmarije podala se je potem večina občinstva v Škofljico, kjer je bila veselica, loterija in sploh prav prijetna zabava. V veselje družbi vrstila se je napitnica za napitnico. Izmej raznih govornikov omeniti nam je g. dra. Ahačiča, g. Mrharja, načelnika požarne brambе v Dolenji Vasi pri Ribnici, g. Ogorelca, vrlega načelnika požarne brambе v Šmariji, g. poslanca Kluna, g. dekana Drobniča, g. Nollija, podstaroste „Sokola“, g. Skalje itd. Pod utisom govorov in v preprijetnej domačej zabavi potekel je hitro čas in morali smo se ločiti od vrlih brambovcev in narodnjakov Šmarijskih, Škofljiških in drugih z veseljem preverjenjem, da je tu doli narod tako

zaveden in tako inteligenčen in ima tako dobre voditelje na čelu, da se mu ni bati za napredek in razvoj. Živela požarna bramba v Šmariji!

— (Iz Sežane.) Sežansko starešinstvo je telegrafičnim potom čestitalo v svoji seji 20. t. m. povodom premeščenja v Sežano obče spoštovanemu in priljubljenemu c. kr. kotarskemu sodcu v Vodnjanu; takole: „Gosp. Ternovec, sodec, Dignano.“ — „Polno zbrano starešinstvo sprejema vest z veseljem, da pridete zopet semkaj.“ — „Starešinstvo.“ — A on je koj tudi telegrafičnim potom se zahvalil tako: „Iskrenemu čestitanju preiskrena zahvala, upam opravičiti veselje, katero ljudstvo občuti.“ „Ternovec“. Siloviti Kras, posebno c. kr. kotarsko sodišče v Sežani blestelo bode zdaj. — Vsi sodnijski uradniki so Slovenci in upamo, da bodo i slovenski uradovali. Bog daj in sreča junaška!

— (Visoka starost.) V Rožeku na Koroškem umrl je te dni posestnik Šlibar 107 let star. Bolan ni bil vse svoje življenje in še v zadnji dan pred smrtjo pušil je svojo pipico.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 22. maja. „Wiener Zeitung“ objavlja cesarski patent, s katerim se razpusti deželni zbor češki. Novo izvoljeni deželni zbor skliče se v 5. dan julija.

Moskva 21. maja. Car vzprijel je popoldne ves diplomatični corps. Mesto je jako oživljeno, prebivalstvo navdušeno. V Kremli gnete se množica radovednih. Zastopniki inostranih časopisov dobili so danes dovoljenje, da smejo v katedralo in notranje dele Kremle ogledat si pripravo, krono, žezlo i. t. d. Žurnalisti dobili so legitimacije, na katerih je njih fotografija. Vreme lepo. Slovesni uhod carja in carice bode jutri.

Razne vesti.

* (Žita in moke) so iz našega cesarstva prodali l. 1881 7,299.247 meterskih centov, lani pa že 11,272.503, stročjih pridelkov l. 1881 525.196, lani 570.944, moke predlanskim 1,221.821, lani 1,783.853 meterskih centov in smo torej lani za 57 milijonov goldinarjev iz vnanjih krajev dobili več, kakor predlanskim.

* (Trikrat umrl.) Francoski listi poročajo: V Oranu položili so nedavno k večnemu počitku mesarja M. F., ki je vsega vkupe trikrat umrl. L. 1848 obšlo ga je smrti podobno spanje; položili so ga v krsto in priredili vse potrebno za pogreb. V tretji dan po smrti bil je sprevod na pokopališče; že so bili na pol poti, kar se čuje močno trkanje v krsti. Hitro odpro krsto in mrtvec ustal je popolnem zdrav in šel s svojo radostno obitelji domov. . . Za časa kolere, ki je tako silno razsajala v Oranu, obolel je tudi mesar M. F. na tej kugi in umrl drugi pot. Položili so ga že v krsto, ko se probudi in krsto zamenja s posteljo. Zdaj pa je v tretje in, kakor so se temeljito preverili, za vselej umrl ter bil pokopan brez vsacega zadržka.

Zahvala.

Lembaška šola je dobila od graškega „Trigla va“ (društvo slovenskih vseučiliščnikov) 10 gld. (deset goldinarjev za uboge učence. Presrečna hvala blagodušnim dariteljem. V Lembahu, dne 21. maja 1883.

Fran Rožker, nadučitelj.

Tujci:

21. maja.

Pri Slonu: Steher z Dunaja. — Tomec iz Starega trga. — Frisch z Dunaja. — Wolf iz Budapešte. — Pereti iz Trsta. —

Pri Malici: Polak z Dunaja. — Heničman iz Belolina. — Schwarzer z Dunaja. — Ohme iz Schönlinde. — Kirschbaumer z Dunaja.

Dunajska borza

dne 22. maja.

Papirna renta	78 gld. 45	kr.
Srebrna renta	78 " 95	"
Zlata renta	98 " 75	"
5% marcna renta	93 " 45	"
Akcije narodne banke	838 " —	"
Kreditne akcije	303 " —	"
London	120 " 15	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 51	"
C. kr. cekini	5 " 65	"
Nemške marke	58 " 55	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119 " 75	"
Državne srečke iz l. 1864	100 " 170 " 25	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98 " 60	"
Ogrska zlata renta 6%	120 " 45	"
" " " " 4%	89 " 20	"
" " " " 5%	87 " 55	"
6% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113 " 75	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118 " 20	"

Učenec,

slovenskega in nemškega jezika zmožen, sprejme se takoj v špecerijsko prodajalnico. Natančneje pove iz prijaznosti g. Peregrin Kajzel, trgovca s steklom na Starem trgu v Ljubljani. (349—1)

Trgovski učenec,

14 do 15 let star, z dobrimi šolskimi spričevali, dobro odgojen, sprejme se takoj pri gospodu J. S. Oset-u na Vranskem. (336—3)

Razpis natječaja.

Za mesto občinskega šumara v Kastvu razpisuje se natječaj

do 15. junija o. g.

Molbenice, obložene dokazi, da molitelj pripada kojoj v državnem saboru bečkom zastupanej zemlji, da je položil državni izpit za samostalno vodjenje šumske uprave, da je krepka zdravija i da pozna hrvatski (slovenski) jezik v govoru i pismu — prima podpisano občinsko glavarstvo do ustanovitve roka.

Plača je godišnjih fort. 700 (sedamsto) iz občinske blagajne u antecipatnih mesečnih obrokih.

Glavarstvo občine Kastav,

12. maja 1883.

(339—3)

Gospod Fragner!

Prosim Vas, račite mi po pošti poslati za priloženih 10 gld. zabojček z desetimi steklenicami Vašega dr. Rosovega zdravilnega balzama. Ob enem mi dovolite Vam objaviti, da je to zdravilo izredne dobrote, kajti izza treh mesecev, kar ga uživam, ne čutim nikakršnih bolečin v želodcu, dočim sem jih prej 10 let trpel. Nadalje ozdravil je tudi mojo suprugo bolečine na jetrih, katere je prej mnogo let trpela in ohrani mi sedaj tudi moje otroke po polnem zdrave, obvarujoč nas posebno mrzlice, ki je tukaj tako pogosta. Vzprijemite, gospod, za trdilo mojega visokega spoštovanja, s katerim se znamenovam

Kazimir Masalski,

nadzornik železničnih gradb v Aleksincu, v Srbiji.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.

Vzdržanje zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravlja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprjeni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetji, bljevanji, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodci, pri prenapolnjenji želodca z jedmi, zaslinjenji, krvnem natoku, hemoroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črevih, hipohondriji in melanholiji (vsled molenja prebave); isti oživlja eso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvršnega upliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti postnemu povzetju svote.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsodi izrečno dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarne B. Fragnerja v Pragi zabijajo, krjti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno dr. Rosovega zdravilnega balzama.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vlj. Mayr, lekar; Eras. Birschoitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojini: Fr. Baccarolo, lekar. V Kranji: K. Šavnik, lekar. V Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofletti, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar. V Ogleji: Della Damaso, lekar. V Trstu: Ed. de Leitenburg, lekar; G. Prendini, lekar; G. B. Foraboschi, lekar; Jak. Serravallo, lekar. V Zagrebu: C. Arazim, lekar.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogrski imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Isto tam:

Praško vseobčno domače mazilo,

gotovo in izkušeno zdravilo zoper prisad, rane in ulesa.

Dobro rabi zoper prisad, ustavljanje mleka in če postajejo ženske prsi trde, kadar se otrok odstavi; zoper abscese, krvava ulesa, gnojne mozoljčke, črmati tur; zoper zanohtnice ali takozvane črva na prstih; zoper obustavljanje, otekline, bezgavke, izrastke, morsko kost.

Vsak prisad, otekline, ukoščenje, napibnenje se kmalu ozdravi; kjer se je pa pričelo uže gnojiti, ule izsesa v kratkem in brez bolečin ozdravi.

V škatlicah po 25 in 35 kr.

(144—6)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam in nesrečnim slučajem na Dunaji.

Čast nam je naznaniti, da vzprijemamo zavarovanja proti škodi, narejeni po

na Štirskem, Koroškem in Kranjskem,

po ugodnih pogojih in stalnih premijah brez poznejših doplačevanj.

Škode se kulantno likvidirajo in takoj izplačajo.

Ponudbe za zastopanje v okrajih, kjer društvo še ni zastopano, vzprijema in daje potrebna pojasnila

glavno zastopstvo v Gradci za Štirsko, Koroško in Kranjsko in glavna agentura pri gospodu

Viljemu Mayer-ju,

lekarju v Ljubljani, na Frančiškanskem trgu št. 2.

(261—9)